

Worship

By Elder D. Todd Christofferson
Of the Quorum of the Twelve Apostles

Preaslăvirea

Vârstnicul D. Todd Christofferson
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

April 2025 general conference

What does worshipping God mean for you and me?

“Now when Jesus was born in Bethlehem of Judea in the days of Herod the king, behold, there came wise men from the east to Jerusalem, saying, Where is he that is born King of the Jews? for we have seen his star in the east, and are come to worship him.”

The Magi, as they are sometimes called, were wise in seeking to find and worship the Messiah. For them, worshipping meant falling down before Him and offering Him gifts of gold and precious, fragrant spices.

What does worshipping God mean for you and me?

When we think of worship, our thoughts typically turn to the ways we show religious devotion both privately and in Church services. As I have considered the matter of worshipping our Heavenly Father and His Beloved Son, our Savior, four concepts have come to mind: first, the actions that constitute our worship; second, the attitudes and feelings that figure into our worship; third, the exclusivity of our worship; and fourth, the need to emulate the Holy Beings that we worship.

First, the Actions That Constitute Our Worship

One of the most common and important forms of worship is to gather in a consecrated space to perform acts of devotion. The Lord says,

Ce înseamnă, pentru dumneavoastră și pentru mine, să-L preaslăvim pe Dumnezeu?

„După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din Răsărit la Ierusalim,

și au întrebat: «Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în Răsărit, și am venit să ne închinăm Lui».”

Magii au fost înțelepți încercând să-L găsească pe Mesia și să-L preaslăvească, sau să I se închine. Pentru ei, preaslăvirea însemna să se arunce cu fața la pământ înaintea Sa și să-I ofere daruri constând în aur și mirodenii prețioase și parfumate.

Ce înseamnă, pentru dumneavoastră și pentru mine, să-L preaslăvim pe Dumnezeu?

Când ne gândim la preaslăvire, gândurile noastre se îndreaptă, de obicei, către modurile prin care dăm dovadă de devotament religios atât în privat, cât și în cadrul adunărilor Bisericii. În timp ce mă gândeam la faptul de a-I preaslăvi pe Tatăl nostru Ceresc și pe Preaiubitul Său Fiu, Salvatorul nostru, mi-au venit în minte patru concepte: primul, acțiunile care constituie preaslăvirea noastră; al doilea, atitudinile și sentimentele care fac parte din preaslăvirea noastră; al treilea, exclusivitatea preaslăvirii noastre; și, al patrulea, nevoia de a fi mai asemănători Ființelor Sfinte pe care le preaslăvim.

Primul – Acțiunile care constituie preaslăvirea noastră

Una dintre cele mai obișnuite și importante forme de preaslăvire este aceea de a ne aduna într-un spațiu consacrat pentru a înfăptui acte

“And that thou mayest more fully keep thyself unspotted from the world, thou shalt go to the house of prayer and offer up thy sacraments upon my holy day.” This is, of course, our primary motivation in building chapels. But, if necessary, a non-dedicated space will do if we can invest it with some degree of sanctity.

Most important is what we do when we gather on the Lord’s day. Of course, we dress as best we can according to our means—not extravagantly but modestly in a way to signal our respect and reverence for Deity. Our conduct is similarly reverent and respectful. We worship by joining in prayer; we worship by singing hymns (not just listening to but singing the hymns); we worship by instructing and learning from one another. Jesus says, “Remember that on this, the Lord’s day, thou shalt offer thine oblations [meaning thine ‘offerings ... of time, talents, or means, in service of God and fellowman’] and thy sacraments unto the Most High, confessing thy sins unto thy brethren, and before the Lord.” We come together not to entertain or be entertained—as by a band, for instance—but to remember Him and be “instructed more perfectly” in His gospel.

At the most recent general conference, Elder Patrick Kearon reminded us that “we do not gather on the Sabbath simply to attend sacrament meeting and check it off the list. We come together to worship. There is a significant difference between the two. To attend means to be present at. But to worship is to intentionally praise and adore our God in a way that transforms us!”

Devoting our Sabbaths to the Lord and His purposes is itself an act of worship. Some years ago, then-Elder Russell M. Nelson observed: “How do we hallow the Sabbath day? In my much younger years, I studied the work of others who had compiled lists of things to do and things not to do on the Sabbath. It wasn’t until later that I learned from the scriptures that my conduct and my attitude on the Sabbath constituted asign between me and my Heavenly Father [see Exodus 31:13; Ezekiel 20:12, 20]. With that understanding, I no longer needed lists of dos and don’ts. When I had to make a decision whether or not an activity was appropriate for the Sabbath, I

de devoțiune. Domnul spune: „Și pentru ca să poți să te păstrezi mai neîntinată de lume, du-te la casa de rugăciuni și oferă sacramentele tale în ziua Mea sfântă”. Aceasta este, desigur, motivația noastră principală pentru care construim capele. Dar, dacă este necesar, un spațiu care nu este dedicat va fi suficient dacă îi putem atribui un anumit grad de sfințenie.

Cel mai important este ceea ce facem când ne adunăm în ziua Domnului. Desigur, ne îmbrăcăm cât de bine putem în funcție de posibilitățile noastre – nu extravagant, ci decent, într-un mod care să arate respectul și pioșenia noastră față de Divinitate. Conduita noastră este la fel de pioasă și plină de respect. Preaslăvim unindu-ne în rugăciune; preaslăvim cântând imnuri (nu doar ascultând, ci cântând imnurile); preaslăvim instruindu-ne și învățându-ne unii pe alții. Isus spune: „Amintește-ți că în acea zi, ziua Domnului, vei oferi Celui Preaînalt ofrandele [adică «darurile (tale)... constând în timp, talente sau resurse, în slujba lui Dumnezeu și a aproapelui»] și sacramentele [tale], mărturisind păcatele tale fraților tăi și înaintea Domnului”. Ne adunăm laolaltă nu pentru a binedispune sau a fi binedispuși – cum ar fi de o trupă de muzică, de exemplu – ci pentru a ne aminti de El și pentru a fi „instruiți mult mai bine” în Evanghelia Sa.

În cadrul celei mai recente conferințe generale, vârstnicul Patrick Kearon ne-a amintit că „noi nu ne adunăm în ziua de sabbat doar pentru a participa la adunarea de împărtășanie și a o bifa pe listă. Ne adunăm laolaltă pentru a preaslăvi. Există o diferență semnificativă între cele două. A participa înseamnă a fi prezent. Dar a preaslăvi înseamnă a-L preamări și a-L adora în mod intenționat pe Dumnezeul nostru într-un mod care ne transformă!”

Faptul de a dedica zilele de sabbat Domnului și scopurilor Sale este în sine un act de preaslăvire. În urmă cu mai mulți ani, cel care atunci era vârstnicul Russell M. Nelson a spus: „Cum sfințim ziua de sabbat? În tinerețe, am studiat lucrările altora care au făcut liste cu lucruri pe care să le facem și să nu le facem în ziua de sabbat. Abia mai târziu am învățat din scripturi faptul că atitudinea și comportamentul meu din timpul zilei de sabbat reprezintă un semn între mine și Tatăl meu Cerească [vedeți Exodus 31:13; Ezechiel 20:12, 20]. Având această înțelegere, nu mai aveam nevoie de liste care să îmi spună ce să fac și să nu fac. Când am fost nevoit să decid dacă puteam face

simply asked myself, ‘What sign do I want to give to God?’”

Worship on the Lord’s day is marked by a particular focus on the great atoning sacrifice of Jesus Christ. We appropriately and specially celebrate His Resurrection at Easter but also every week as we partake of the sacramental emblems of His Atonement, including His Resurrection. For the penitent, partaking of the sacrament is the highlight of Sabbath worship.

Worshipping together as “the body of Christ” has unique power and benefits as we teach, serve, and sustain one another. Interestingly, one recent study found that those who view their spiritual lives as entirely private are less likely to prioritize spiritual growth, or to say their faith is very important, or to have regular devotional time with God. As a community of Saints, we strengthen each other in worship and in faith.

Even so, we cannot forget the daily acts of worship that we engage in individually and at home. The Savior reminds us, “Nevertheless thy vows shall be offered up in righteousness on all days and at all times.” One sister wisely observed, “I cannot think of a more profound way to worship God than to welcome His little ones into our lives and care for them and teach them His plan for them.”

Alma and Amulek taught the Zoramites who had been banned from their synagogues to worship God not merely once a week but always and “in whatsoever place ye may be in.” They spoke about prayer as worship:

“Ye must pour out your souls in your closets, and your secret places, and in your wilderness.

“Yea, and when you do not cry unto the Lord, let your hearts be full, drawn out in prayer unto him continually.”

They also spoke of searching the scriptures, bearing testimony of Christ, performing charitable acts and service, receiving the Holy Ghost, and living in thanksgiving daily. Consider that thought: “living in thanksgiving daily.” It speaks to my second concept:

o anumită activitate în ziua de sabbat, mă întrebam pur și simplu: «Cesemndoresc să Îi dau lui Dumnezeu?»”.

Preaslăvirea în ziua Domnului este marcă de concentrare în deosebi asupra marelui sacrificiu ispășitor al lui Isus Hristos. Sărbătorim în mod corespunzător și special învierea Sa de Paște, dar și în fiecare săptămână pe măsură ce luăm din simbolurile împărtășaniei ale ispășirii Sale, inclusiv ale învierii Sale. Pentru cei care se pocăiesc, luarea din împărtășanie este punctul culminant al preaslăvirii în ziua de sabbat.

Faptul de a preaslăvi împreună ca „[trup al] lui Hristos” are o putere și beneficii unice pe măsură ce ne învățăm, ne slujim și ne susținem unii pe alții. Este interesant faptul că un studiu recent a arătat că cei care consideră că viața lor spirituală este în întregime privată sunt mai puțin predispuși să acorde prioritate progresului spiritual sau să spună despre credința lor că este foarte importantă ori să petreacă timp, cu regularitate, pentru a-L preaslăvi pe Dumnezeu. În calitate de comunitate de sfinți, ne întărim unii pe alții în preaslăvire și credință.

Chiar și așa, nu trebuie să uităm actele zilnice de preaslăvire în care ne implicăm individual și acasă. Salvatorul ne amintește: „Cu toate acestea, jurămintele tale vor fi oferite în dreptate, în toate zilele și în orice moment”. O soră a remarcat cu înțelepciune: „Nu mă pot gândi la un mod mai profund de a-L preaslăvi pe Dumnezeu decât acela de a-i primi cu drag pe cei mici ai Săi în viața noastră, de a avea grijă de ei și de a-i învăța planul Său pentru ei”.

Alma și Amulec i-au învățat pe zoramii cărora li s-a interzis să intre în sinagogile lor să-L preaslăvească pe Dumnezeu nu doar o dată pe săptămână, ci întotdeauna, și „în orice loc [s-ar] afla”. Ei au vorbit despre rugăciune ca formă de preaslăvire:

„Voi trebuie să vă revărsați sufletele în camerele voastre și în locurile voastre secrete și în pustiul vostru.

Da, iar atunci când voi nu-L implorați pe Domnul, lăsați-vă inimile să fie pline, îndreptate în rugăciune către El, fără întrerupere”.

Ei au vorbit, de asemenea, despre cercetarea scripturilor, depunerea mărturiei despre Hristos, înfăptuirea de fapte caritabile și slujire, primirea Duhului Sfânt și trăirea zilnică în recunoștință. Gândiți-vă la acest gând: „Trăirea zilnică în recunoștință”. Acesta duce la al doilea concept al

meu –

The Attitudes and Feelings Inherent in Worship

Feeling and expressing gratitude to God are, in fact, what infuses worship with a sense of joyful renewal as opposed to seeing it as just one more duty.

True worship means loving God and yielding our will to Him—the most precious gift we can offer. When asked which was the great commandment in all the law, Jesus replied, “Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind.” He also called this the first commandment.

This was the pattern of Jesus’s own worship of the Father. His life and His atoning sacrifice were dedicated to the glory of the Father. Poignantly we remember Jesus’s heartrending plea in the midst of unimaginable suffering and anguish: “O my Father, if it be possible, let this cup pass from me,” but then His submissive “nevertheless not as I will, but as thou wilt.”

Worship is striving to follow this perfect example. We will not attain perfection in this course overnight, but if each day we “offer for a sacrifice unto [Him] a broken heart and a contrite spirit,” He will again baptize us with His Spirit and fill us with His grace.

Third, the Exclusivity of Our Worship

In the first section of the Doctrine and Covenants, the Lord pronounces this indictment of the world:

“They have strayed from mine ordinances, and have broken mine everlasting covenant;

“They seek not the Lord to establish his righteousness, but every man walketh in his own way, and after the image of his own god, whose image is in the likeness of the world.”

It is good for us to remember the example of the three Jewish young men Hananiah, Mishael, and Azariah, carried captive to Babylon not long after Lehi and his family left Jerusalem. A Babylonian officer renamed them Shadrach, Meshach, and Abed-nego. Later, when these three refused to worship an image set up by King Nebuchadnezzar, he commanded that they be thrown into

Atitudinile și sentimentele inerente preaslăvirii

Faptul de a simți și exprima recunoștință față de Dumnezeu este, de fapt, ceea ce oferă preaslăvirii un sentiment de reînnoire plin de bucurie, spre deosebire de a o considera doar o datorie în plus.

Adevărata preaslăvire înseamnă să-L iubim pe Dumnezeu și să ne supunem voia voinței Sale – cel mai prețios dar pe care îl putem oferi. Când a fost întrebat care era cea mai mare poruncă din lege, Isus a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. El a numit-o, de asemenea, ca fiind prima poruncă.

Acesta a fost tiparul lui Isus de a-L preaslăvi pe Tatăl. Viața Sa și sacrificiul Său ispășitor au fost consacrate gloriei Tatălui. Cu emoție, ne amintim rugămintea sfâșietoare a lui Isus în mijlocul unei suferințe și al unui chin inimaginabile: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu”.

Preaslăvirea înseamnă străduința de a urma acest exemplu perfect. Noi nu vom atinge perfecțiunea peste noapte depunând aceste eforturi, însă, dacă în fiecare zi, „[îi oferim] ca jertfă o inimă frântă și un spirit smerit”, El ne va boteza din nou cu Spiritul Său și ne va umple cu harul Său.

Al treilea – Exclusivitatea preaslăvirii noastre

În prima secțiune din Doctrină și legăminte, Domnul lansează următoarea acuzație la adresa lumii:

„Ei s-au abătut de la rânduielile Mele și au rupt legământul Meu nepieritor;

Ei nu Îl caută pe Domnul pentru a stabili dreptatea Sa, ci fiecare merge pe propriul său drum, după imaginea propriului său dumnezeu, a cărui imagine este asemănătoare lumii”.

Este bine să ne amintim exemplul reprezentat de cei trei tineri iudei, Hanania, Mișael și Azaria, care au fost duși robi în Babilon la scurt timp după ce Lehi și familia sa au părăsit Ierusalimul. Un oficiant babilonian le-a schimbat numele în Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Mai târziu, când aceștia trei au refuzat să preaslăvească chipul făcut de împăratul Nebucadnețar, el a poruncit ca

a burning fiery furnace, saying to them, “And who is that God that shall deliver you out of my hands?”

You will recall their bold answer:

“Our God whom we serve is able to deliver us from the burning fiery furnace, and he will deliver us out of thine hand, O king.

“But if not, be it known unto thee ... that we will not serve thy gods, nor worship the golden image which thou hast set up.”

The furnace was so hot that it killed those who threw them into it, but Shadrach, Meshach, and Abed-nego were unharmed. “Then Nebuchadnezzar spake, and said, Blessed be the God of Shadrach, Meshach, and Abed-nego, who hath ... delivered his servants that trusted in him, ... and yielded their bodies, that they might not serve nor worship any god, except their own God.” They trusted in Jehovah for deliverance, “but if not,” that is, even if God in His wisdom did not prevent their death, yet they would remain true to Him.

Whatever takes precedence over worship of the Father and the Son becomes an idol. Those who reject God as the source of truth, or disavow any accountability to Him, in effect substitute themselves as their god. One who places loyalty to a party or cause ahead of divine direction worships a false god. Even those who purport to worship God but do not keep His commandments are walking in their own way: “They draw near to me with their lips, but their hearts are far from me.” The object of our worship is exclusively “the only true God, and Jesus Christ, whom [He] hast sent.”

Finally, the Need to Emulate the Father and the Son

Ultimately, how we live may be the best, most genuine form of worship. Showing our devotion means emulating the Father and the Son—cultivating Their attributes and character in ourselves. If, as the saying goes, imitation is the sincerest form of flattery, then we might say with respect to Deity, emulation is the sincerest form of veneration. This suggests an active, sustained effort on our part to seek holiness. But becoming more Christlike is also the natural outcome of our acts of worship. Elder Kearon’s phrase cited earlier

ei să fie aruncați într-un cuptor aprins, zicându-le: „Și care este dumnezeul acela care vă va scoate din mâna mea?”

Vă veți aminti răspunsul lor curajos:

„Dumnezeul nostru, Căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate.

Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!”

Cuptorul era atât de fierbinte, încât i-a omorât pe cei care i-au aruncat în el, însă Șadrac, Meșac și Abed-Nego au scăpat nevătămați. „Nebucadnețar a luat cuvântul, și a zis: «Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe slujitorii Săi care s-au încrezut în El, au călcat porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor decât să slujească și să se închine altui dumnezeu decât Dumnezeului lor!” Ei s-au încrezut în Iehova pentru izbăvire, „și chiar de nu [i-ar fi scos]”, adică, chiar dacă Dumnezeu, în înțelepciunea Sa, nu ar fi împiedicat moartea lor, ei tot I-ar fi rămas fideli.

Orice are întâietate asupra preaslăvirii Tatălui și Fiului devine idol. Cei care Îl resping pe Dumnezeu ca fiind sursa adevărului sau refuză orice responsabilitate în fața Sa, se pun, de fapt, peei înșisidrept dumnezeul lor. Cel care pune loialitatea față de un partid sau o cauză mai presus de îndrumarea divină preaslăvește un dumnezeu fals. Chiar și cei care pretind că-L preaslăvesc pe Dumnezeu, dar nu țin poruncile Sale, merg pe propria cărare: „Ei se apropie de Mine cu buzele lor, dar inimile lor sunt departe de Mine”. Cei pe care Îi preaslăvim sunt, în mod exclusiv, „singurul Dumnezeu adevărat și... Isus Hristos, pe care [El] L-a trimis”.

Ultimul – Nevoia de a fi mai asemănători Tatălui și Fiului

În final, modul în care trăim poate fi cea mai bună, cea mai autentică formă de preaslăvire. Faptul de a ne arăta devotamentul înseamnă să fim mai asemănători Tatălui și Fiului – să cultivăm în noi însușirile și caracterul Lor. Dacă, așa cum se spune, imitarea este cea mai sinceră formă de flatare, atunci, în ceea ce privește Divinitatea, am putea spune că încercarea de a Le fi cât mai asemănători este cea mai sinceră formă de venerare. Acest lucru implică un efort activ și susținut din partea noastră de a căuta sfințenia.

about worshipping “in a way that transforms us” is significant. True worship is transformative.

This is the beauty of the covenant path—the path of worship, love, and loyalty to God. We enter that path by baptism, pledging to take upon us the name of Christ and to keep His commandments. We receive the gift of the Holy Ghost, the messenger of the Savior’s grace that redeems and cleanses us from sin as we repent. We could even say that in repenting we are worshipping Him.

There follow additional priesthood ordinances and covenants made in the house of the Lord that further sanctify us. The ceremonies and ordinances of the temple constitute an elevated form of worship.

President Russell M. Nelson has emphasized that “every man and every woman who participates in priesthood ordinances and who makes and keeps covenants with God has direct access to the power of God.” This is not only a power we draw upon to serve and to bless. It is also the divine power that works in us to refine and purify us. As we walk the covenant path, the sanctifying “power of godliness is manifest” in us.

May we, as the ancient Nephites and Lamanites, “fall down at the feet of Jesus, and ... worship him.” May we, as commanded by Jesus, “fall down and worship the Father in [the] name [of the Son].” May we receive the Holy Spirit and yield our hearts to God, have no other gods before Him, and as disciples of Jesus Christ, emulate His character in our own lives. I testify that as we do, we will experience joy in worship. In the name of Jesus Christ, amen.

Dar faptul de a deveni mai asemănători lui Hristos este, de asemenea, rezultatul firesc al actelor noastre de preaslăvire. Expresia vârstnicului Kearon, citată mai devreme, despre faptul de a preaslăvi „într-un mod care ne transformă”, este importantă. Preaslăvirea adevărată transformă.

Aceasta este frumusețea cărării legămintelor – cărarea preaslăvirii, dragostei și loialității față de Dumnezeu. Intrăm pe acea cărare prin botez, promițând să luăm numele lui Hristos asupra noastră și să ținem poruncile Sale. Primim darul Duhului Sfânt, Mesagerul harului Salvatorului care ne mântuiește și ne curăță de păcat pe măsură ce ne pocăim. Putem spune chiar că, pocăindu-ne, Îl preaslăvim.

Apoi, urmează alte rânduieli ale preoției și legăminte făcute în casa Domnului care ne sfințesc și mai mult. Ceremoniile și rânduielile din templu constituie o formă elevată de preaslăvire.

Președintele Russell M. Nelson a subliniat că „fiecare bărbat și fiecare femeie care participă la rânduielile preoției și care fac legăminte cu Dumnezeu și le țin au acces direct la puterea lui Dumnezeu”. Aceasta nu este doar o putere pe care o folosim pentru a sluji și a binecuvânta. Este, de asemenea, puterea divină care lucrează în noi pentru a ne curăța și purifica. Pe măsură ce mergem pe cărarea legămintelor, „puterea divinității [care sfințește] se manifestă” în noi.

Fie ca noi, asemenea neftilor și lamaniților din vechime, „[să cădem] la picioarele lui Isus și [să-L preaslăvim]”! Fie ca noi, așa cum a poruncit Isus, „[să îngenunchem și să-L preaslăvim] pe Tatăl în numele [Fiului]”! Fie ca noi să-L primim pe Spiritul Sfânt și să ne supunem inima lui Dumnezeu, să nu avem alți dumnezei în afară de El și, în calitate de ucenici ai lui Isus Hristos, să facem ca propriul caracter să fie cât mai asemănător cu al Său! Depun mărturie că, pe măsură ce vom face astfel, vom avea parte de bucurie în preaslăvire. În numele lui Isus Hristos, amin.